

Arrest

**nr. 351 708 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. CASIER
Marie Popelinplantsoen 1/0101
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* Mr. K. CASIER verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. L. ASSELMAN, die *loco* Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Servische nationaliteit.

Hij verklaart in 2004 met zijn ouders te zijn aangekomen in Frankrijk, waar hij heel zijn leven heeft gewoond. Hij was in het bezit van een Franse verblijfskaart tot 6 juli 2024.

Op 16 juli 2024 werd de vernieuwing van zijn verblijfskaart geweigerd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven door de Franse autoriteiten en werd hem tevens een inreisverbod van 5 jaar opgelegd.

Op 9 augustus 2026 werd verzoeker in België gecontroleerd en op diezelfde dag werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 7, §3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht juncto artikel 62 Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 8 en 13 van het E.V.R.M.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier: Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.”*

7.

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden :*

De bijlage 13septies vermeldt dat verzoeker gehoord werd door de Wegpolitie Kortrijk op 9 augustus 2026, doch het is compleet onduidelijk in welke taal dit gehoor plaatsvond, laat staan dat de bestreden beslissing letterlijk vermeldt wat verzoeker concreet verklaard heeft (met uitzondering van één passage waarin vermeld wordt dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben met "een vrouw wiens naam hij opgeeft", zijnde mevrouw [S.S.]).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet of de verklaringen van verzoeker tot een ander besluit hadden kunnen leiden. In de motivering van de beslissing is namelijk nergens terug te vinden wat eiser heeft gezegd.

Het Hof van Justitie heeft in het verleden echter geoordeeld dat administratieve autoriteiten rekening moeten houden met alle relevante factoren (Sopropé C-349/07, Mukarubega C166/13) en rekening moeten houden met de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante feiten van de zaak zorgvuldig te onderzoeken en hun beslissing omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Dat is in casu niet gebeurd.

8.

PRIVELEVEN — Het gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker verwijst daarom naar de rechtspraak van Uw zetel, waarin wordt bevestigd dat verweerder bij de vaststelling van een verwijderingsmaatregel een individueel onderzoek moet verrichten in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (CCE 130 247, 26 september 2014).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een bijzondere zorgplicht voor de verweerder (CCE 19.06.2017 CCE 17.08.2017).

In een aantal arresten is ook specifiek bepaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling bij het nemen van een beslissing na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming (CCE 24.04.2015 en 10.10.2015).

De bestreden beslissing schendt de hierboven uiteengezette fundamentele rechten en rechtsartikelen. Verzoeker heeft een privé- en gezinsleven in België, ondanks zijn korte tijd in België.

- Verzoeker heeft met mevrouw [S.S.] een relatie;

Verzoeker en mevrouw [S.] hebben elkaar vijf jaar geleden leren kennen via hun ouders. Hun ouders kennen elkaar al sinds hun jeugd en zijn samen opgegroeid. In het begin waren verzoeker en mevrouw [S.] gewoon vrienden, maar na verloop van tijd is er een relatie tussen hen ontstaan. Intussen zijn zij verloofd.

Tijdens de eerste zwangerschap heeft verzoeker mevrouw [S.] meerdere keren geholpen en haar, wanneer dat nodig was, naar het ziekenhuis in Valenciennes in Frankrijk gebracht. Verzoeker bezorgt hiervan bewijsstukken, waaronder facturen en ziekenhuisdocumenten (stuk 6).

- Zij verwachtten samen een kindje [E.], dat echter helaas overleden is in april 2026 en begraven werd in Menen (België) (stuk 7). Verzoeker was aanwezig tijdens de begrafenis. Het spreekt voor zich dat dit voor beide ouders een moeilijke periode was, zij steun nodig hadden en dit ook vonden bij elkaar, en verzoeker ook afscheid wil kunnen nemen van zijn kindje in België evenals hem komen herinneren bij het graf;
- Intussen is mevrouw [S.S.] opnieuw (pril, sedert 3 augustus 2026) zwanger van verzoeker (stuk 5), huidige situatie geeft ongelofelijke stress voor beide ouders en mevrouw [S.] vreest voor een miskraam door de stress.

Waar verweester schrijft dat dit geen gezinsleven uitmaakt en verzoeker zich zogezegd "gesetteld" heeft in illegaliteit, toont bovenstaand feitenrelaas aan dat de situatie héél wat genuanceerder is: verzoeker is op 6-jarige leeftijd naar Frankrijk gevlucht vanwege de oorlogen in Servië/Yugoslavië, zijn ouders hebben verblijfstitels van 10 jaar die telkens hernieuwd worden, zijn siblings hebben allen de Franse nationaliteit, en verzoeker zelf had ook steeds een legaal verblijf waardoor hij zijn hele schoolloopbaan in Frankrijk voltooid heeft én ook steeds in Frankrijk werkte, tot zijn verblijfstitel in 2025 plots niet meer hernieuwd werd waarvoor hij thans nog procedeert in Frankrijk middels zijn Franse raadsman mtr. Emilie Dewaele (stuk 17). Het is dus zeker niét zo dat verzoeker een "je m'en fous"-attitude heeft en zich in illegaliteit "settelt";

- Verzoeker ging bij mevrouw [S.] intrekken: zij beschikt over een huurwoning met vijf slaapkamers te Buurtweg 105 Menen, er is dus voldoende plaats voor verzoeker. Mevrouw [S.] is ook bereid hem financieel te ondersteunen, zolang hij niet toegelaten wordt om op legale wijze te werken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan geen bevredigende verklaring geven voor het niet in aanmerking nemen hiervan.

Uit de beslissing van verweerster volgt geenszins dat een onderzoek werd ingesteld naar verzoekers privésituatie en dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven.

Specifiek wat betreft het "risico op onderduiken", wenst verzoeker te benadrukken dat er geen enkel risico op onderduiken is. Verzoeker is telkens heel transparant geweest over waar hij verbleef. Hij verblijft quasi zijn hele leven al in Frankrijk, waar hij ook school gelopen heeft (stuk 14). Hij woonde in bij zijn vader (stuk 8). Ook de Servische ambassade heeft bevestigd dat verzoeker niet gekend is in Servië, hij is er nergens ingeschreven (stuk 16). Bovendien heeft zijn vriendin en moeder van hun gemeenschappelijk kind, mevrouw [S.S.] reeds bevestigd dat verzoeker bij haar mag komen inwonen te Buurtweg 105 Menen. Er is dus géén enkel risico dat verzoeker zal "verdwijnen".

Verweerster heeft niet alleen bovengenoemde grondrechten kennelijk geschonden, maar ook niet voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

9.

PROCEDURE IN FRANKRIJK — Verzoeker is in 2004, op 6-jarige leeftijd, samen met zijn familie in Frankrijk aangekomen.

Verzoeker heeft eerst een verblijfsdocument verkregen ("un document de circulation pour étranger mineur"), geldig van 23 januari 2013 tot 9 december 2016.

Vervolgens heeft verzoeker zich bij de prefectuur van Charente-Maritime gemeld en heeft hij achtereenvolgens een tijdelijke verblijfskaart met de vermelding "vie privée et familiale" (privé-en gezinsleven) verkregen van 19 januari 2017 tot 18 januari 2018, en vervolgens een verblijfskaart van twee jaar met de vermelding "vie privée et familiale", geldig van 9 augustus 2018 tot 8 oktober 2020.

Verzoeker heeft vervolgens een tijdelijke verblijfskaart verkregen met de vermelding "vie privée et familiale", geldig van 7 juli 2022 tot 6 juli 2024, afgegeven door de prefectuur van Charente-Maritime.

Op 16 juli 2024 verzocht verzoeker om de hernieuwing van zijn verblijfstitel onder de noemer "vie privée et familiale" die hem evenwel geweigerd werd. Bij arrest d.d. 26 november 2025 gewezen door het Préfet du Nord, vertegenwoordigd door de Sous-préfecture de Valenciennes, werd de hernieuwing geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten gewezen evenals een inreisverbod voor 5 jaar. Hiertegen werd beroep aangetekend, waarbij verzoeker vertegenwoordigd wordt door zijn Franse advocaat, Mtr. Emilie DEWAELE met kantoor te 59000 LILLE (Frankrijk), Avenue du Peuple Belge 58. (stuk 17) Deze procedure is thans hangende, er is nog geen zittingsdatum gekend.

10.

HUMANITAIRE REGULARISATIE — Gelet op bovenstaande informatie, met name zijn relatie met een Belgische dame zijnde mevrouw [S.S.], zijn zoontje [E.] die begraven is in Menen, en de prille zwangerschap sinds augustus 2026, wenst verzoeker zijn verblijf in België te regulariseren. Er zal eerstdaags een verzoek tot humanitaire regularisatie (artikel 9bis vw.) ingediend worden.

11

Verzoeker heeft niet de financiële middelen om de rolrechten ten belope van 251 EUR en bijdrage FONDS ten belope van 26 EUR te dragen. De raadsman van verzoeker heeft bijgevolg een aanvraag juridische tweedelijnsbijstand (pro deo) ingediend (doch nog geen goedkeuring ontvangen, het verzoek zal evenwel goedgekeurd worden gelet op het verblijf in het CIB te Brugge cf. stuk 3), zodat het verzoek tot kosteloze rechtsbijstand kan ingewilligd worden (stuk 2: pro deo aanvraag).

In de loop van de huidige procedure zal de aanstelling in orde zijn en zal de aanvrager het bewijs kunnen voorleggen van volledige kosteloze tegemoetkoming."

Vooreerst stelt verzoeker dat het hoorrecht werd geschonden. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord. Hij spreekt dit eigenlijk niet tegen, maar beperkt zich tot een aantal beweringen als zou hij niet weten in welke taal hij werd gehoord. Los van het gegeven dat het zeer bevreemdend is dat verzoeker niet weet in welke taal hij werd gehoord, kan uit de stukken van het

administratief dossier afgeleid worden dat verzoeker zeer concreet op alle vragen heeft kunnen antwoorden. Zo gaf verzoeker aan dat hij voor de liefde in België is, dat hij een relatie heeft met mevrouw S.S. wonende in Menen en dat hij een procedure lopende heeft in Frankrijk. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek.

Verder hekelt verzoeker het feit dat de bestreden beslissing geen melding maakt van al zijn verklaringen, maar zet dan wel niet uiteen welke overige gegevens hij zou hebben vermeld die eventueel tot een andere besluitvorming zouden kunnen leiden.

Uit de bewoordingen van het aangehaalde artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34) en dat moet worden gerespecteerd bij de toepassing ervan telkens als een bezwarend besluit wordt uitgereikt dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit. Verweerder geeft hierbij uitvoering aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is dus van toepassing.

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht en een gelijkaardige invulling kent. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 van (c))

De Raad wijst erop dat niet elke schending van het recht om te worden gehoord automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien wordt aangetoond dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en K.R., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient verzoeker dus aannemelijk te maken dat indien hij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 van (c)) 2.8. Verzoeker wijdt een hele uiteenzetting aan het hoorrecht, maar geeft nergens concreet aan waarop hij zou hebben gewezen bij een gehoor door verweerder dat had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing, waardoor de bestreden beslissing moet worden beschouwd als zijnde kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn doordat niet al zijn verklaringen zouden zijn opgenomen in de bestreden beslissing, kan hij niet gevolgd worden.

Vooreerst dient er opnieuw op gewezen te worden dat verzoeker nalaat concreet aan te geven met welke feitelijke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren,

zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag, alsook de feiten waarop zij gebaseerd is. Uit de uiteenzetting van zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening gehouden heeft met de verklaring van verzoeker als zou hij in België een relatie hebben met mevrouw S.S.

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat het niet duidelijk is of verzoeker samenwoont met mevrouw S.S. Tevens wordt opgemerkt dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om de relatie te officialiseren. Er is geen sprake van een huwelijksaangifte of van een wettelijke samenwoning. Verweerder is van oordeel dat er onvoldoende bewijs voorligt van een duurzaam feitelijk partnerschap. Niettegenstaande verweerder het gezinsleven in vraag stelt, wordt er toch een afweging gemaakt van dit gezinsleven. Hierbij stelt verweerder dat dit gezinsleven tot stand is gekomen gedurende het precair verblijf van verzoeker en dat hij behoorde te weten dat hij geen recht had om op het grondgebied te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vrij karig is geweest met de informatie die hij aanreikte i.v.m. zijn gezinsleven. Hij gaf enkel aan voor de liefde in België te zijn en verklaarde een relatie te hebben met mevrouw S.S. Op geen enkel ogenblik heeft hij melding gemaakt van een samenwoning met mevrouw S.S. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder het gezinsleven van verzoeker in vraag stelt.

Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker meer informatie bij. Verzoeker stelt dat hij mevrouw S.S. vijf jaar geleden heeft leren kennen via hun ouders die jeugdvrienden zijn. Hij stelt dat ze eerst vrienden waren en dat er later een relatie ontstond en dat ze nu verloofd zijn. Hij stelt dat hij mevrouw S.S. tijdens haar eerste zwangerschap heeft geholpen en wanneer nodig naar het ziekenhuis in Frankrijk heeft gebracht. Hij verklaart dat hun kindje in april 2026 is overleden en dat het kind begraven werd in Menen. Verzoeker verklaart dat hij aanwezig was op de begrafenis. Ondertussen is mevrouw S.S. opnieuw zwanger. Hij stelt dat hij bij haar zou intrekken in haar huurwoning en dat zij bereid is hem financieel te ondersteunen.

Ten bewijze van zijn verklaringen brengt verzoeker foto's bij waarop hij met zijn partner te zien is. Een foto van een positieve zwangerschapstest. Het bewijs van het overlijden van hun kindje. Een attest van de stad Menen waaruit af te leiden valt dat hij de vader is van het overleden kindje. Tal van ziekenhuisfacturen gericht aan zijn partner. Een kopie van de identiteitskaart van zijn partner.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw S.S. en dat hun kindje dood geboren werd na 14 weken zwangerschap op 6 april 2026. Evenwel blijkt nergens uit dat zij momenteel samenwonen.

Een gezinsleven lijkt in casu te kunnen worden aangenomen.

De vraag die zich dan stelt is of de bestreden beslissing een dusdanige inmenging vormt op dit gezinsleven dat een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een

migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf, want verzoeker heeft nooit over een verblijfstitel voor België beschikt en het is duidelijk dat zijn verblijfstitel die hij in Frankrijk had niet meer vernieuwd werd, waardoor hij ook in Frankrijk niet meer over een verblijfsrecht beschikt.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu is het niet heel duidelijk wanneer de relatie tussen verzoeker en mevrouw S.S. ontstaan is. Wat met zekerheid geweten is, is dat hun kindje op 6 april 2026 overleden is na een zwangerschap van 12 weken. De redenering van verweerder dat verzoeker behoorde te weten dat hij slechts een precair verblijf had en dat het koppel in deze omstandigheden niet kon verwachten dat ze hun gezinsleven in het Rijk zouden kunnen verderzetten is in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99.; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04 ; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een *fait accompli* scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114).

In casu worden deze uitzonderlijke omstandigheden niet aannemelijk gemaakt. Beide partners hebben dezelfde herkomst en verzoeker maakt niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om het gezinsleven in Servië verder te zetten. Zelfs al zou dit niet wenselijk zijn, dan staat het verzoeker vrij om eens zijn kindje geboren is een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. In afwachting kan het gezinsleven onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en kan zijn partner hem op tijd en stond opzoeken.

De verwijzing naar zijn familieleden in Frankrijk doet daar niet anders over denken. Verzoeker heeft zeker en vast banden met Frankrijk maar zijn verblijfsrecht werd niet hernieuwd. Hij gaat er aan voorbij dat hem een inreisverbod van 5 jaar opgelegd werd. Ook die familieleden kunnen hem bezoeken in het land van herkomst. Bovendien ziet de Raad niet in hoe België dit privéleven zou schenden nu verzoeker zelf aangeeft dat hij de intentie had om in België te komen wonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts bekritiseert verzoeker het risico op onderduiken. Hij meent dat er geen risico op onderduiken is. Hij stelt dat hij duidelijk heeft aangegeven in Frankrijk te wonen bij zijn vader en zijn vriendin heeft aangegeven dat hij bij haar mag inwonen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“(…) Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat […]*”

Artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door Verordening (EU) 2024/1351 te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door Verordening (EU) 2024/1351;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De bestreden beslissing verwijst naar de punten 1°, 4° en 5° om te besluiten tot een risico op onderduiken. Verzoeker kan niet ontkennen dat hij nooit een poging heeft gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren. Er werd hem al een eerder bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, dat hij niet heeft nageleefd. En hij leeft het inreisverbod dat hem werd opgelegd door Frankrijk niet na. Aldus heeft verweerder correct kunnen vaststellen dat verzoeker geen vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel en op deze manier een risico op onderduiken kunnen vaststellen. Waar verzoeker stelt dat hij in Frankrijk bij zijn vader verblijft gaat hij er opnieuw aan voorbij dat hij een inreisverbod heeft en geseind staat door Frankrijk. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat hij in Frankrijk bij zijn vader zal verblijven. Hij poneert dan wel dat hij bij zijn vriendin mag inwonen maar brengt geen enkel concreet stuk aan waaruit blijkt dat hij effectief op haar adres ingeschreven staat. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van verweerder om een risico op onderduiken vast te stellen.

Verder verwijst verzoeker naar zijn procedure inzake zijn verblijfsrecht in Frankrijk. Hij stelt dat deze procedure hangende is. Opnieuw gaat verzoeker er aan voorbij dat hem een inreisverbod voor 5 jaar werd opgelegd door Frankrijk. Zolang dit inreisverbod bestaat wordt het geacht wettig te zijn en dient verzoeker zich te conformeren naar dit inreisverbod. Dit betekent geenszins dat zijn procedure in Frankrijk niet kan worden verdergezet. Zijn advocaat kan hem verdedigen tijdens deze procedure. Een persoonlijke verschijning is niet vereist.

Waar verzoeker stelt dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen, kan de Raad enkel vaststellen dat er op heden geen dergelijke aanvraag voorligt en aldus kon verweerder daar ook geen rekening mee houden.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

J. CAMU